

– Manau, turim išsiskirti.

Man atvimpą žandikaulis. Staigiai įkvepiu ir įdarytas pievagrybis, kurį ką tik įsimečiau į burną, įstringa stemplėje. Džeisonas tęsia, nepastebėjęs mane ištikusios nelaimės.

– Santykiai išsisėmė, tiesa? Na, juk mes ne...

Atrodo, mano ortakis visai užsikišo. Akys ašaroja, krūtinę spaudžia... „Džeisonai, gal prieš mane mesdamas atliktum Heimlich'o manevrą?“ Trinkteliu ranka per stalą, sutarška lėkštės ir įrankiai, bet Džeisonas pamano, jog taip reaguojau iš širdgėlos, ne stigdama deguonies. Jis nusisuka.

Mane žudo užkandis. Nereikėjo jo užsisakyti, bet pievagrybiai restorane „Pas Emo“ prisigėrė sviesto, su česnakų ir petražolių gabalėliais ir... e... Dabar reikia kvėpuoti. Apie maistą pagalvosiu vėliau. Įtampa gerklėje vis didėja. Sugniaužiu kumštį, įremiu jį iš karto po krūtinkauliu ir trenkiuosi į stalą. Pievagrybis išlekia iš burnos, atsimuša į vandens stiklinę ir šlepteli ant baltos staltiesės. Aš godžiai įkvepiu oro ir pradėdu kosėti.

Džeisonas pasibjaurėjęs nužvelgia pievagrybį ir aš nesusimąsčiusi jį čiumpu, suvynioju į servetėlę ir dar kartą su malonumu įkvepiu oro. Kvėpavimas. Niekas to nevertina.

– Aš užspringau, kvaily tu, – sušvokščiu.

– Ak. Atsiprašau. Na, bent jau dabar jautiesi gerai.

Sunku patikėti, kad apskritai susitikinėjau su Džeisonu, juolab kad jis mane meta. Mane meta! Tai aš turėčiau mesti jį!

Žvilgteliu į suglamžytą servetėlę, kurioje tūno manęs vos nepražudęs kšnis. Vargšas darbuotojas, kuriam teks tai paimti. Gal jį perspėti? Antraip jis nieko nenutuokdamas išpurtytys servetėlę, ir nesukramtytas pievagrybis nuskries per virtuvę, nuslys grin-dimis, gal bus sutrintas batu...

Susitelk, Častite, susitelk. Tave meta. Bent išsiaiškink kodėl.

– Na, Džeisonai, viskas gerai. Akivaizdu, kad tai nebuvo meilė iš pirmo žvilgsnio. Bet gal galėtum pasakyti... kodėl?

Džeisonas, su kuriuo susitikinėjau maždaug tris savaites, abe-jingai gurkšteli vyno ir įsispitrėja man virš galvos.

– Ar būtina aiškintis, Častite?

– Na, e... manyk, jog aš noriu kai ką išsiaiškinti. Juk esu žur-nalistė. – Pamėginu maloniai nusišypsoti, bet šią akimirką nesu-nusiteikusi draugiškai. Geriau pagalvojus, niekada taip nesijau-čiau. Bent jau bendraudama su Džeisonu.

– Tikrai nori žinoti?

– Taip, tiesą sakant, noriu. – Nutylu ir pajuntu, kaip ima dilgsė-ti krūtinė. Mūsų trumpi santykiai geriausiu atveju buvo drungni, bet maniau, jog nepatenkinta esu aš. Tai, beje, susiję su įžeista savimeile. Mudu su Džeisonu buvome keturiuose pasimatymuo-se. Jis gyvena Olbanyje, kelias netrumpas, kartais abu tingime jį sukarti. Bet vis tiek to nesitikėjau.

Džeisonas liežuviu kažko ieško šalia krūminio danties. Jo bur-na išsikreipia, skruostas išsipučia. Slapčia tikiuosi, kad jis taip pat užsprints. Būtų sąžininga. Jis vis dar vengia pažvelgti man į akis.

– Gerai, – nusileidžia jis, palikdamas tą kažkur burnoje įstrigu-sį kšnelį vėlesniam laikui. – Nori sužinoti kodėl? Tu man tiesiog neatrodai patraukli. Atsiprašau.

Man vėl atvimpa žandikaulis.

– Neatrodau patraukli! Neatrodau... Aš labai patraukli!

Džeisonas užverčia akis.

– Žinoma. Išvaizdi moteris. Nesvarbu. O su tokiais pečiais net uoste darbo rastum.

– Aš irkluoju! – paprieštarauju. – Aš stipri! Tai turėtų būti seksualu.

– Na taip, bet įrodydama, kad gali mane pakelti, neįkainai man kraujo.

– Mes tik kvailiojom! – šūkteliu. Tiesą sakant, tai buvo vienin-telė linksma akimirka per visą mūsų draugystę... buvome išsiruo-šę į žygį, jis pasiskundė pavargęs, aš jį pakėliau. Viskas.

– Tu mane nešei ant kupros pustrečio kilometro, Častite. Taip turi elgtis šerpas, ne mergina.

– Ne aš kalta, kad neįveiki vargano dvylikos mylių maršruto!

– Ak, dar vienas dalykas. Tu rėki.

– Nerėkiu! – surinku aš ir susiprotėju. – Turiu keturis brolius, – pasakau droviai, jau daug tyliau. – Mane ne visada išgirsta.

– Klausyk. Ar tai turi prasmės? – klausia Džeisonas. – Atsipra-šau. Tiesiog tu man neatrodai labai patraukli, Častite.

– Gerai. Jei prakalbome apie tai, manau, tau reikėtų dažniau praustis, Džeisonai. Grandžo stilius jau seniai išėjo iš mados. – Atkirtis nėra blogas, bet mano veidas vis tiek liepsnoja.

– Kaip pasakysi. Va. – Jis išsitraukia piniginę ir padeda ant stalo kelias kupiūras. – Tiek turėtų užtekti už mane. Likusią sumą sumokėk pati. – Jis pakyla nuo staliuko.

– Džeisonai? – kreipiuosi.

– Ką?

– Kamuolį meti kaip mergaitė.

Jis užverčia akis ir nueina.

Man nerūpi, tiesa? Juk jis nėra Tas Vienintelis. Jis viso labo eksperimentas, bandymas įbristi į Niujorko valstijos vienišių van-denyką. Gerai, kad neberekės žiūrėti į jo strazdanotas beplaukes kojas. Bent jau nereikės stebėti, kaip jis pjausto maistą mažyčiais mažutėliais kšneliais ir kramto, kol iš jų lieka tik seilės su skoniu. Neberekės klausytis, kaip jis nuolat juokingai švilpčioja nosimi

ir to nepastebi. Be to, yra tik šimto septyniasdešimt septynių centimetrų ūgio, beveik penkiais centimetrais žemesnis už mane, seksualią laputaitę.

Seksuali laputaitė. Teisingai. Nustumiu grybus šalin – apetitas visai dingo – ir ištuštinu taurę vyno. Nepatraukli. Mulkis. Kaip jis drįsta taip sakyti? Juk ir pats nėra sumautas Džordžas Klunis! Viso labo liesas išblyškęs kūtvėla, kuris pirmas mane užkalbino. Aš jo nepagrobčiau. Maišu neuždengčiau galvos, nesurakinau antrankiais, neišvežčiau automobilio bagažinėje. Man nereikėjo rūsyje išrausti duobės ir jo ten įkalinti. Kodėl jis staiga užgiedojo, kad nesu patraukli?

Tai nieko nereikia, sakau sau. Džeišonas man nėra svarbus. Tiesiog jis pirmas vaikas, su kuriuo susitikinėčiau grįžusi į gimtąjį miestą. Geriau pagalvojus, tai pirmas vaikas, su kuriuo susitikinėčiau per... e... mėšlas. Per ilgą laiką. Taip išeina, kad Džeišonas buvo varlė, kurią bučiavau. Žinoma, noriu susitupėti. Gal net jaučiu skubą ištekėti ir pagimdyti tuos keturis vaikus, kurių visada norėjau.

Man beveik trisdešimt vieni, tokio amžiaus moterims sunku. Kur dingo visi vaikinai, su kuriais susipažinau įpusėjusi trečią dešimtį? Universitete? Laikraštyje? Tikriausiai yra riba, kurią mes, moterys, peržengiame. Koledže, universitete, vos įsidarbinus... tuomet su mumis smagu. Praeina keleri darbo metai ir... saugokitės, vyručiai! Ji jau dairosi žiedo!

Vogčiomis apsižvalgau restorane tikėdamasi, kad kas nors mane prablaškys. Šįvakar „Pas Emo“ sausakimša – šeimos, įvairaus amžiaus poros, draugų būriai. Regis, visi restorane žino, jog mane ką tik metė. Tiesą sakant, geriau, nei vis dar būti su Džeišonu, bet vis tiek nemalonu. Aš čia vienintelė vieniša. „Pas Emo“ – vieta, kurioje mano šeimos nariai lankosi taip dažnai, kad net turi vardinį staliuką, vienoje pusėje yra baras, kitoje – restoranas, abi dalis skiria dvigubos stiklinės durys. Bare, kaip matau, taip pat sausakimša. Per televizorių rodo mano mėgstamos „Yankees“ beisbolo komandos rungtynes. Jie laimėjo pirmas penkerias

sezono rungtynes. Nusistebiu – kodėl susitikau su Džeišonu, jei galėjau žiūrėti, kaip žaidžia Derekas Džeteris?

Ilgiau nesvarstydama pakylu nuo stalo, prie kurio patyriau pažeminimą ir vos nemiriau, mostu pranešu padavėjai persikelianti į kitą vietą ir žengiu į barą.

– Sveika, Čase! – sutartinai mane pasveikina keli vyrai: Džeiškas, Santas, Polas, Džordžas, ir mano sužeista savimeilė suminkštėja. Turiu keturis vyresnius brolius, du iš jų kartu su tėvu yra Iton Folso ugniagesiai, todėl miestelyje pažįstu beveik visus vyrus, jaunesnius nei penkiasdešimties. Deja, iki šiol tai nepadėjo man susirasti vaikino, nes, atrodo, yra įstatymas, draudžiantis susitikinėti su Onilų dukra – manimi.

– Sveikutė, Častite, – taria barmenas Stju.

– Sveikas, Stju. Norėčiau... e...

– „Bud Light“? – pasiūlo jis alų, kurį įprastai renkuosi.

– Ne. Gal „Skorpiono dubenį“? Gerai?

Stju sustingsta.

– Tikrai? Jis skirtas ne vienam asmeniui.

– Namu grįšiu pėsčia. Viskas gerai. Man to reikia, Stju. Ak, ir dar kukurūzų traškučių prašyčiau. Geriau didelę porciją.

Susirandu tuščią kėdę ir pažiūriu, kaip sekasi Bronkso Bombonešiams*. Šaunusis Džeteris atlieka skiriamąjį šuolį, čiumpa kamuoliuką ir išveda iš žaidimo bėgiką, kuriam pakako kvailumo išeiti iš antros bazės. Du išvesti žaidėjai vienu ėjimu – ačiū tau, Derekei. Bent kas nors šį vakarą klostosi gerai.

Stju priešais mane padeda gėrimą, aš godžiai gurkšteliu ir nusivaipau. Kvailys Džeišonas. Gaila, kad ne aš pirma jį mečiau. Žinojau, jis ne man skirtasis, bet vyliausi, jog laikui bėgant labiau jį pamėgsiu. Vyliausi, kad iš po išbalusios strazdanotos odos išnirs paslėptos geros savybės, kurios išvaikys vis apninkantį įtarimą, jog su juo susitikinėju tik nerasdama geresnio.

Bet taip nenutiko. Antras gurkšnis iš „Skorpiono dubens“

* Taip gerbėjai vadina komandą „Yankees“ (čia ir toliau – vert. pastabos).

nutvilko gerklę. „Nesijaudink dėl to mulkio“, – regis, sako „Skorpiono dubuo“. Jis šiaip ar taip buvo šlykštus. Taip. Tiesa, „Skorpione“. Vis dėlto jis pirmas mane metė. Prakeikimas.

– Prašau, Častite, – ištaria šimto aštuoniasdešimt centimetrų ūgio Stju ir priešais mane padeda kalną kukurūzų traškučių. Šonai aptekę sūriu, Chalapos paprikos riekelės tamsuoja ant grietinės debesies ir staiga, pamiršusi nutikimą su grybu, pajuntu, kad man žarna žarną ryja.

– Ačiū, Stju. – Pakabinu kukurūzų traškučių ir atsikandu. Rojus. Dar vienas gurkšnis pasišlykštėtino kokteilio. Šįkart jau skaniau, ypač užkandus traškučiais, ir smegenys panyra į malonų svaigulį. Senasis gerasis „Skorpionas“. Jo negėriau nuo pat vieno neprotingo koledžo vakarėlio, bet dar prisimenu, kodėl anuomet šis kokteilis buvo toks populiarus.

Puolimas baigiasi, prasideda reklama. Užkandusi ir vėl gurkštelėjusi gėrimo žvilgteliu į restoraną. Pro stiklines duris pastebiu prie staliuko, esančio arčiausiai baro, sėdintį išvaizdų vyrą. Nors gerai neįžiūriu jam draugiją palaikančios moters, jos plaukai žili, todėl pamanau, jog tai jo mama, galbūt viršininkė. Jis labai gražus, kone tobulas ir šiek tiek sterilus, kaip nuo „New York Times“ žurnalo viršelio... Atrodo turtingas, putliomis lūpomis, poilgiais bangomis krintančiais šviesiais plaukais, dieviškos veido kaulų struktūros. Šimto aštuoniasdešimt septynių centimetrų ūgio. Nors jis sėdi, ūgį galiu nuspėti centimetrų tikslumu, žinoma, nebent paaiškėtų, kad jam amputuotos kojos. Šimtas aštuoniasdešimt septyni centimetrai. Tobulas vyro ūgis. Be Džeterio ir Vigo Mortenseno, „Žiedų valdovė“ vaidinusio Aragorną, šis vaikinys yra mano svajonių vyras.

Jį stebint dar labiau apsunksta širdis. Toks vyras man tikrai nepasiekiamas. Nesu kokia pasibjaurėtina kuprota karpota ragana, bet... na. Gal aš kiek aukštoka? Bet juk aukštos moterys madingos, tiesa? Mados dizaineriams aukštos moterys patinka, sako man „Skorpiono dubuo“. Prunkšteliu. Nebent trylika ar dvidešimt kilogramų už mane lengvesnės moterys, bet vis tiek.

Geriau būti šimto aštuoniasdešimt su puse centimetro ūgio nei šimto keturiasdešimt devynių. Be to, aš stipri. Sveika. Tvirtu kūno. Raumeninga. Sportiška.

Atsidūstu. Ne, ponas „New York Times“ iš mados puslapių manęs nė nepastebėtų. Gaila, nes vien žiūrėdama, kaip jis kramto, susijaudinu. Kaip seksualu. Seksualus kramtymas. Tik paklausyk! Bet tai tiesa. Dar niekada nemačiau kramtant seksualiau.

Sausakimšame bare kažkas prisėda greta manęs. Trevoras. Nuostabu. Jis porą kartų žvilgteli į mane ir susidaro įspūdis, kad nebūtų prisėdęs prie baro, jei būtų žinojęs, jog čia įsitaisiusi Onilų dukra.

– Sveika, Čase, – ištaria jis gana draugiškai. – Kaip sekasi?

– Labas, Trevorai, mane metė, – pranešu aš ir kaipmat pasigailiu. Žodžiai turėjo nuskambėti pašaipiai ir ironiškai, bet nepavyko.

– Kas tave metė? – klausia jis. – Negi tas liesas išblyškėlis?

Linkteliu nežiūrėdama į Trevorą, kuris nei liesas, nei išblyškęs, o raumeningas ir šokoladinių akių, jam neįmanoma atsispirti.

– Juokauji? Jis metė tave?

Mano lūpose atsiranda šypsenėlė.

– Taip, – patvirtinu. – Ir ačiū.

– Na, tau geriau be jo, – sako Trevoras. – Jis kvailys. – Trevoras jį matė tik kartą, bet įvertino, reikia pripažinti, labai taikliai. Kai nieko neatsakau, Trevoras atidžiai pažvelgia į mane. – Nori, kad palydėčiau tave namo, Častite? – Jis apsidairo bare. – Kaip matau, vyrų čia nėra. – Vyrukai – tai mano broliai ir tėtis.

– Ne, – ašaringai atsidūstu. – Pasėdėsiu čia ir pažiūrėsiu, kaip žaidžia „Yankees“.

– Aišku. Na, tai pabūsiu su tavimi, – pasako jis. Kaip visada pareigingas.

– Ačiū, Trevi. – Mirksėdama sutramdau apgailėtinas ašaras, kurias sukelia jo pasiūlymas ir tikriausiai numylėtasis „Skorpiono dubuo“, paskui mintyse sau pliaukšteliu. Džeišonas nevertas nei kančių, nei raudų. Tiesiog Džeišono pasakyti žodžiai... įskaudino. Nors jis ir yra pačiuoliais trenkiantis mulkis.